ALBERT PINILLA

YOUTH PORTFOLIO

Hi!

I'm a freelance illustrator based between Barcelona and Vaasa (Finland). I have worked for many publishers and other institutions and companies around the world such as Bushel & Peckbooks, Bookworks, The Spanish Ministry of Culture, The Government of Catalunya, Schildts & Söderstrströms, YLE Finland, Editorial Sàpiens, El Cep i la Nansa, Ara llibres, Mi Cuento, Goula Diset, Headu Giochi, La Agencia de Publicidad, Flying fish lab, Capçalera magazine, Namaka magazine, Descobrir magazine, P/A/N magazine, Gemenskap & Påverkan magazine and Highlights magazine among others.

albertpinillacorria@gmail.com
www.albertpinilla.com

Cover illustration for the magazine Petit Sàpiens (The Native Americans)
2018

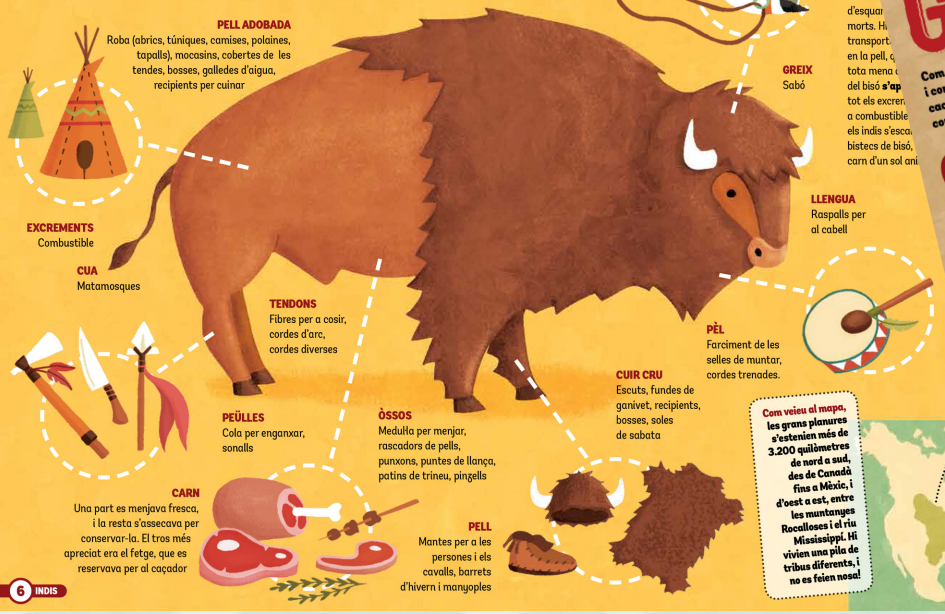

Cover illustration for the magazine Petit Sàpiens (The Incas)
2019

ALBERT PINILLA
YOUTH PORTFOLIO

EL BISÓ
EL SUPERMERCAT DELS INDIS

El bisó proporcionava als indis tot el que necessitaven per viure. Els alimentava, els vestia i els donava materials per a fabricar tota mena d'eines i atuells. Aquí podeu veure tot el que en treien. Amb raó el reverenciaven!

PELL CRUA
Corretges i cordes, llaços trenats, arnesos, recobriment de mànecs per a eines

BANYES
Culleres, recipients diversos, guarniments per al cap, redreçadors de fletxes

CERVELL
Ingredient per adobar pells

PELL ADOBADA
Roba (abrics, túniques, camises, polaines, tapalls), mocasins, cobertes de les tendes, bosses, galledes d'aigua, recipients per cuinar

GREIX
Sabó

LLENGUA
Raspalls per al cabell

EXCREMENTS
Combustible

CUA
Matamosques

TENDONS
Fibres per a cosir, cordes d'arc, cordes diverses

PÈL
Farciment de les selles de muntar, cordes trenades.

CUIR CRU
Escuts, fundes de ganivet, recipients, bosses, soles de sabata

PEÜLLES
Cola per enganxar, sonalls

ÒSSOS
Medúlla per menjar, rascadors de pells, punxons, puntes de llança, patins de trineu, pingells

CARN
Una part es menjava fresca, i la resta s'assecava per conservar-la. El tros més apreciat era el fetge, que es reservava per al caçador

PELL
Mantes per a les persones i els cavalls, barrets d'hivern i manyoples

La cacera era una **activitat sagrada**: abans de començar, els indis demanaven permís a l'Esperit del Bisó, i després demanaven perdó als animals que abatien. Acostumaven a deixar el cor de l'animal al lloc on l'havien mort, per tal de *sembrar*

100 persones durant tres dies. Segur que els tiberis després de la cacera els deixaven ben satisfets. Però és que eren molta gent junta i, si volien sobreviure, com

CARN
Les don
d'esqua
morts. Hi
transport
en la pell,
tota mena
del bisó **s'ap**
tot els excre
a combustible
els indis s'esca
bistecs de bisó,
carn d'un sol ani

Com veieu al mapa, les grans planures s'estenien més de 3.200 quilòmetres de nord a sud, des de Canadà fins a Mèxic, i d'oest a est, entre les muntanyes Rocalloses i el riu Mississippi. Hi vivien una pila de tribus diferents, i no es feien nosa!

GUERRERS
SEMPRE A PUNT

Com a bons caçadors, els indis havien de ser valents, hàbils i confiats. Amb el temps, la guerra es va considerar com la cacera més gran de totes. Els homes volien demostrar el seu coratge, però aquell era un joc perillós i molt seriós.

Com més s'acostava un guerrer al seu enemic, més valent se'l considerava. Feien coses **molt agosarades** per impressionar els seus companys! Per a ells tenia més mèrit cavalcar fins a l'enemic i tocar-lo amb una vara inofensiva, que no pas matar-lo des de lluny amb una fletxa.

COPS D'ORGULL
També era molt respectat el guerrer que aconseguia **robar el cavall favorit** d'un enemic. Altres gestes importants eren prendre-li l'arma al rival durant el combat, i aconseguir fer-lo caure del cavall. Sovint la raó per declarar la guerra a una altra tribu eren les **disputes pels territoris** de caça, però també feien incursions per robar dones o cavalls. Hi havia algunes rivalitats ancestrals entre tribus, però les guerres de conquesta eren estranyes.

ATACS PER SORPRESA
Normalment els guerrers s'acostaven en silenci al lloc on era l'enemic, atacaven amb ferocitat i després fugien corrents. Per als indis, **la retirada** no era un acte vergonyós. Per això gairebé mai hi havia grans batalles, i els morts no eren gaire nombrosos.
Les regles van canviar quan es van enfrontar als colons blancs i els seus exèrcits. Les lluites per honor i glòria es van convertir en una guerra de supervivència.

QUE PRESUMITS!
Homes i dones duien els cabells llargs pentinats de mil formes. Alguns anaven sempre igual, altres canviaven sovint de pentinat. Trenes, serrells, recollits, cues, nusos, crestes... fins i tot extensions de pèl de bisó!

PASSATEMPS
Aquí hi ha tres armes que els indis no tenien... Sapsa quines són?

EN LES CERIMÒNIES guerreres els indis es vestien de gala i es guarnien amb grans llegadores de plomes, però el **vestit de batalla** solia ser minimalista per no entorpir els moviments del guerrer. Bastava un tapall, la bossa d'amulets màgics, una o dues plomes d'àguila, les armes i l'escut.

PINTURES DE GUERRA
S'ornaven la cara i el tors amb pintures sagrades que els servien de **protecció màgica**.
Per maquillar-se solien dur una bosseta de cuir plena de pólvores de colors que extreien de pedres i plantes de la natura.

L'ARMA PRINCIPAL eren els arcs i les fletxes.
L'arc es feia de fusta de freixe, resistent i flexible, amb una corda feta amb dos tendons de bisó cargolats. Els arcs **no eren gaire llargs**, per poder disparar-los des de dalt del cavall, però les fletxes podien arribar a més de 100 metres. Al buirac hi duien unes 20 fletxes, que primer eren de punta de sílex, i més endavant de metall.

TRADICIONS SALVADES
Voleu veure uns vestits realment increïbles? Visiteu **www.powwows.com** Hi trobareu vídeos i fotos de les trobades que fan avui les nacions natives per cantar i ballar. I també una emissora amb música tradicional de les planures!

MEDALLES ÍNDIES
Els indis veneraven especialment l'àguila perquè és una excel·lent caçadora. Després de la batalla, els guerrers solien portar plomes que indicaven les seves gestes.

Tenyida de vermell: havia estat ferit al camp de batalla.

Amb una taca vermella: havia mort un enemic.

Amb una ossa: li havia arrencat la cabellera a un enemic.

Amb la punta tallada: havia degollat un enemic.

Serrada: havia assestat quatre cops.

Mig pelada: havia assestat cinc cops.

LA VIDA EN UN CAMPAMENT

Els campaments eren governats pels caps, que s'elegien pels seus mèrits personals. Cadascú feia el que volia, però s'havia de treballar per al bé comú. Els homes caçaven i guerrejaven, i les dones es cuidaven de tota la resta: pujar els fills, cuinar, muntar i desmuntar el campament, preparar la carn i les pells dels animals, cosir... quin repartiment més injust!

Per passar l'hivern era imprescindible preparar *pemmican*. Era un aliment ric en proteïnes, vitamines i calories que es feia amb **carn seca**, una mica rostida sobre les brases. Després la posaven en un morter i en feien una pols ben fina. Hi afegien **fruits del bosc**, també mòlts, i sobre la barreja hi tiraven greix calent de ronyons de bisó. Així es conservava durant anys!

Traslladaven totes les pertinences sobre un *travois*. Eren uns triangles fets amb dos pals molt llargs que **arrossegaven els cavalls** (i també els gossos!).

SER NEN A LES PLANURES
Els nens rebien molt d'afecte dels adults. Rarament se'ls castigava i vivien sense preocupacions. Jugaven amb arcs, nines i tipis de joguina. Així **imitaven els seus pares** i aprenien com seria la seva vida quan fossin grans. S'havien de portar sempre bé, i de cap manera podien fer **res que fos un perill o un deshonor** per al seu clan. Aprenien de seguida que, quan l'enemic era a prop, no havien de plorar ni envalotar-se. A tretze anys, els nens ja acompanyaven els adults en les caceres.

Els encantava **explicar i escoltar històries**. Transmetien de viva veu la seva tradició i les seves creences, però no deixaven res escrit. Els ancians eren els més savis de la tribu i tothom els respectava molt.

Dues dones **tardaven una hora a alçar un tipi**. Mentrestant, els homes vigilaven. Es muntaven les tendes amb la porta orientada a l'est, cap a la sortida del sol.

Els agradava molt jugar a jocs que servien per estar en bona forma. El joc d'enfilar amb la llança un disc que rodava abans que caigués era un dels preferits pels guerrers. El *shinny* era un altre joc en què dos equips havien de fer passar una pilota petita de cuir a la porteria rival colpejant-la amb uns pals llargs i prims. Com una mena d'hoquei!

MENJAR EN CONSERVA
El menjar bàsic era la carn: rostida, seca o bullida. També menjaven llegums i fruits silvestres, naps, cebes, cireres i prunes. Conservaven la carn **assecant-la al sol** en llargues tires molt primes, i així disposaven sempre de provisions d'emergència.

Les mares transportaven els nadons en **bressols que semblaven motxilles**. Així els quedaven les mans lliures per fer feina. Els nens anaven embolicats i subjectats amb cordes de cuir, ben protegits i calentons.

La **música i la dansa** eren fonamentals en la seva manera de viure. Tothom cantava: les mares als seus nadons, els guerrers als seus esperits protectors, els caçadors als animals que volien capturar... Hi havia músiques cerimonials per a naixements, casaments i funerals. Per acompanyar els cants, feien servir tambors, maraques, flautes i xiulets.

Tant els homes com les dones podien tenir **més d'una parella**. Les dones tenien tanta feina que sovint agraïen que el seu marit trobés una altra esposa amb qui poder compartir les tasques! Hi havia algunes dones que caçaven i lluitaven, i no estava mal vist que un home fes la feina de casa.

PASSATEMPS
En aquesta il·lustració s'hi han colat tres coses que no hi haurien de ser... Ets capaç de trobar-les?

ALBERT PINILLA
YOUTH PORTFOLIO

ELS INQUES

Diu la llegenda que, quan el primer inca va arribar prop de Cusco, el bastó màgic se li va enfonsar al terra. Aquell era el senyal dels déus, i allà va fundar el seu regne. En molts pocs anys, els inques van formar l'imperi més gran de l'Amèrica del Sud!

Els Andes són unes **muntanyes altíssimes** que travessen tot el continent sud-americà. Els primers humans van arribar a la part central fa 10.000 anys, i de mica en mica **es van adaptar** a viure-hi.

ELS MÉS ESPAVILATS

Així va néixer **la cultura andina**, que va donar pobles molt diversos, amb els seus regnes i ciutats. Un d'aquests pobles van ser els inques. Es van instal·lar a **la vall del Cusco** fa uns 700 anys, però no van perdre gens el temps! En només un segle, els seus nobles ja eren **els líders de la regió**, gràcies a les aliances amb la resta de grups... o a les guerres! Després **es van expandir ràpidament**, i en un altre segle van crear un gran imperi. A la pàgina 16 en teniu un mapa. Uau!

UN REI FILL DEL SOL

La seva societat era com una piràmide. Al capdamunt hi havia **el Sapa Inca**. Creien que era fill del Sol **i el veneraven com un déu**. Era el cap absolut: manava en la política, en l'economia, en la religió i en l'exèrcit. Això sí que és tenir poder, eh? L'Inca **es casava amb la seva germana**, que passava a ser la Coya, la reina de l'imperi. Era l'únic que podia fer-ho, ja que per a la resta d'inques casar-se amb una germana estava prohibit!

PODER FAMILIAR

Després de l'Inca, venien els nobles: eren **els guerrers i els sacerdots**. Els seus fills s'educaven a la capital, com a futurs funcionaris de l'imperi. **A sota de tot** de la piràmide hi havia el poble. Eren camperols, pastors, pescadors i artesans. I treballaven un munt!

ILUSTRACIONS D'ALBERT PINILLA

AQUÍ MANO JO!
El Sapa Inca era el número u i volia que es notés! Vestia **les robes més exquisides** i mostrava unes joies riquíssimes. Cada dia es canviava de roba, i després **la cremaven**, juntament amb tot allò que havia tocat. Quin disbarat, oi?

ESTRANGERS BLINDATS
Pizarro havia muntat una **expedició privada** amb permís del rei Carles I. Per conquerir l'immens Tahuantinsuyo tenia... **180 homes!** Eren pocs, sí, però penseu que portaven armadures i espases d'acer, a més de **cavalls i canons**. Els inques no hi tenien res a pelar!

L'imperi inca es va estendre ràpidament i va arribar a tenir **nou milions d'habitants**. Però encara era un regne en construcció i tenia força problemes importants. Molts pobles sotmesos **estaven descontents** i sovint hi havia revoltes. I també hi havia lluites de poder entre els mateixos governants. Dos germans, Huàscar i Atahualpa, fins i tot **es van enfrontar** amb les armes per ser el Sapa Inca!

TOT ES COMPLICA

Aleshores, de sobte, van entrar en escena uns visitants inesperats: els **conqueridors espanyols**. Van arr... l'any 1532 i els comandava Franc... Pizarro, un guerrer molt hàbil i resistent. Aquest guirigall que... entre els inques **els va facilit... la feina!** Ben aviat van dem... fer una reunió amb l'Inca A...

Aquest hi va anar ben acompanyat del seu exèrcit, però els espanyols **el ...tacar per sorpresa**. Després de ... 000 persones del seu... una habitació petita! Atahualpa va complir la promesa i els va entregar les riqueses. Però Pizarro no el va alliberar i, en canvi, **el va condemnar a mort**. Que trampós, oi?

Troba les 7 diferències!

EL CAMÍ INCA

Dues grans carreteres recorrien l'imperi inca, de punta a punta. Una anava per la vora de l'oceà Pacífic, i l'altra per l'altiplà. Aquests dos camins principals estaven connectats per una pila de camins secundaris.

La carretera de la costa feia **quatre metres d'amplada**: l'estaven vorejada per una tàpia de mitja de fang. La carretera de l'altiplà estava pavimentada amb **lloses de pedra**, i era molt més estreta. Es clar, allà el terreny era molt complicat!

CAMINS A TORT I A DRET

Durant segles, els inques van haver de **foradar turons** i fer ponts penjants amb cordes sobre els compostos. Quin vertigen! Eren uns enginyers molt hàbils... i molt treballadors. Van fer prop de **40.000 quilòmetres** de camins. Això és més de tres vegades les carreteres que hi ha a Catalunya!

Com que no coneixien la roda, els inques feien tots els desplaçaments **a peu**. Si duien mercaderies, les carregaven en llames. Però, de fet, hi gent comanaven **gràcies als viatgers**. Els corredors eren per a l'exèrcit, però també per a l'Inca. Vigilaven tots els racons del seu imperi. Visitaven i protegien per **10.000 súbdits**. Quina calma!

QUINA FEINA MÉS CANSADA!

Els ultres viatgers habituals eren els **chasquis de l'Inca**: per tot l'imperi amb un sistema de relleus com si fos una cursa. Estaven molt ben entrenats des de petits: i **corrien molt**: es calcula que feien 10 quilòmetres en 50 minuts. Més o menys cada cinc quilòmetres trobaven unes petites cases quilòmetres, on podien **descansar una estona**. Curiosament perfectament tota els camins i les seves direccions... i això que no tenien mapes ni GPS!

CÒRRER DE NIT I DE DIA

Els chasquis se'ls distingeix per les plomes que duien al cap. Anaven armats amb **una maça i una fona**, per si les moscques. A més, duien un petaló, un gran casquet que els servia de trompeta. El feien sonar per avisar el corredor següent que ja arribaven. Sense deixar de córrer, col·locaven el seu missatge, i el chasqui que els esperava **se'n anava de marxa** cames ajudant-se amb els braços. Mireu si eren bons, que corrien fins i tot de nit, amb un gran tam-tam!

PASSATEMPS
Ep, aquí s'hi han colat quatre tradicions catalanes que no hi pinten res! Saps quines són?

Com que es passaven el dia treballant al camp, les cases dels camperols eren molt senzilles. Eren poc més que refugis per protegir-se del fred, la pluja i la neu. Sovint les feien sobre les roques, per no haver d'ocupar terres que es poguessin conrear!

El sostre de les cabanes era de palla. A la costa, les parets eren de tova, i a l'altiplà, de blocs de pedra. No solien fer gaires finestres, i com que **tothom tenia el que necessitava**, a ningú no se li acudia robar les poques propietats dels altres. Per això les cases **no tenien porta**, només una tela per protegir-se del vent. De fet, els inques no tenien presons: quan algú feia una dolenteria, l'executaven directament!

A **l'única habitació**, tota la família plegada hi treballava, hi cuinava, hi menjava i hi dormia. Normalment no hi havia **ni llits ni cadires**: s'asseien i dormien sobre estores a terra.

ESCUDELLA ANDINA

Cuinaven amb atuells de ceràmica en una petita llar de foc feta de fang. L'àpat principal era **el sopar**. Solia ser un guisat de patates, blat de moro i fesols amb **espècies ben picants**. En ocasions assenyalades, la menja més apreciada era el conillet d'Índies rostit.

L'UNIFORME DELS INQUES

A l'imperi inca, tothom **vestia de manera molt semblant**, tret de la qualitat de les robes, i les joies i els ornaments que distingien els nobles. Els homes duien una **túnica senzilla** sense mànigues que els arribava per sobre del genoll, i les dones una túnica llarga **fins als turmells**. A la costa, la roba era de cotó, i a l'altiplà de llana de les llames i les alpaques. Acolorien els vestits tradicionals amb tints que extreien de diverses plantes. S'abrigaven amb una capa ampla, i **calçaven sandàlies** fetes amb cuir i fibres vegetals.

QUIN TIP DE FILAR!

Les dones eren teixidores molt hàbils i feien la roba de tota la família. **Filaven sense parar** sempre que podien, fins i tot quan caminaven cap al mercat. Penseu que calien 1.200 metres de fil per fer un vestit de dona!

DE TOT UNA MICA
De mercats n'hi havia cada nou dies a totes les ciutats importants. Com que **no hi havia diners**, tot s'aconseguia fent intercanvis. Per exemple, els pastors de l'altiplà canviaven **la llana** dels seus ramats d'animals pel **cotó** que conreaven els pagesos de la costa.

ALBERT PINILLA

YOUTH PORTFOLIO

Illustrations for the magazine Petit Sàpiens (The Titanic tragedy)
2020

EL DESASTRE DEL TITANIC

L'any 1912, el vaixell de passatgers més fabulós que s'havia vist mai va fer el viatge inaugural per l'oceà Atlàntic. Tothom es pensava que aquell luxós palau flotant era impossible d'enfonsar... però el xoc amb un iceberg el va fer naufragar i la majoria de passatgers van morir.

ILUSTRACIONS D'ALBERT PINILLA

La companyia anglesa White Star Line estava decidida a dominar el negoci dels **grans viatges marítims** entre Europa i els Estats Units. Penseu que en aquell temps encara no hi havia **avions de passatgers!** Per això van encarregar la construcció de tres vaixells enormes i equipats amb tots els avenços tècnics de l'època: el Titanic, l'Olympic i el Britannic. Aquells transatlàntics **no tenien rival en luxe i elegància!**

La construcció del Titanic va costar una quantitat de diners alucinant: set milions i mig de lliures, que avui equivaldrien a **140 milions d'euros**.

UNA BONA PICOSSADA

És clar, ja us podeu imaginar que els bitllets **no eren barats**, oi? El viatge més econòmic en tercera classe avui costaria 850 euros. Un passatge en segona classe, 1.500 euros. I en primera classe, 10.500. Caram!

El buc estava dissenyat amb disset compartiments **separats i hermètics**, que es pensava que el farien surar fins i tot en cas que **un accident en trenqués una part**.

Pel que fa al luxe i les comoditats, el vaixell oferia als viatgers més rics una piscina interior, gimnàs, pista d'esquaix, banys de vapor, biblioteca i sala de fumadors. El gran saló estava inspirat en el **palau de Versalles**: tot entapissat, amb miralls, estàtues i làmpades a cada racó. Les cabines de primera classe estaven revestides de fusta i **moblades amb un gust exquisit**. Disposaven d'estufes elèctriques i banys compartits amb aigua calenta. Quanta comoditat!

PER ALS RICS MOLT RICS

Però el **luxe màxim** era a les dues *parlour suites*: cadascuna tenia una sala d'estar, dos dormitoris, dos vestidors, un bany i una coberta de passeig privada. Amb raó viatjar-hi costava l'equivalent a **95.000 euros** actuals!

El vaixell duia 885 tripulants i podia allotjar **2.453 passatgers**, però en aquell viatge inaugural només en duia 1.317. Resulta que les rutes marítimes estaven a mig gas per culpa d'una **vaga dels miners** de carbó. Encara sort! El vaixell va salpar del port anglès de Southampton **el 10 d'abril del 1912**.

TEMES A LA CARTA!
Aquest article ens l'han demanat l'Alba i en Martí Pallicer, uns lectors que tenien ganes de saber més coses d'**aquest episodi tan tràgic** de la història de la navegació. Si voleu que tractem qualsevol tema a la revista, escriviu-nos a **petitsapiens@xom.cat** i mirarem de fer-ho!

MASSA TARD!
La nit del xoc era fosca com la gola del llop, perquè no hi havia lluna. Tampoc no hi hauria gaire de vent, i el mar semblava una taca negra. Sense onades que xoquessin sobre la base dels icebergs, els quaites no van veure el gran bloc de gel fins que el tenien només a 600 metres!

L'inici del viatge va ser força agradable. El Titanic va recollir més passatgers a França i Irlanda, i després va posar rumb cap a Amèrica. Però el 13 d'abril van començar a arribar els primers avisos que s'havien vist grans blocs de gel a la ruta...

El capità va voler disminuir la velocitat, però el propietari del vaixell **li va dir que no**. Era el viatge inaugural i havien d'arribar a Nova York com més aviat millor! En aquell temps es pensava que els icebergs **no suposaven cap perill** per a un vaixell tan gran i robust!

Poc abans de la mitjanit del 14 d'abril, els quaites van donar **l'alarma**. L'oficial de guàrdia va intentar evitar el xoc amb l'iceberg fent marxa enrere, però aleshores el timó **no va poder girar amb tota la força**. El gran bloc de gel va fregar el costat del buc i l'aigua va inundar cinc compartiments estancs del davant. El capità va **aturar el vaixell** per comprovar els desperfectes. Tot i que semblava increïble, van veure clar que el Titanic **estava sentenciat** i que s'enfonsaria ràpidament. Els oficials es van quedar glaçats, perquè sabien que als bots salvavides **no hi havia prou lloc per a tothom!** Només hi havia 1.178 places per a 2.225 persones... A més, la tripulació no estava ben entrenada per fer l'evacuació, i molts bots **no es van omplir del tot**.

QUINA DESGRÀCIA!

Tan sols es van embarcar 711 persones, la majoria dones i nens de primera i segona classe. Com que l'aigua estava **a dos graus sota zero**, els que hi van caure es van congelar en 15 minuts. Quan va arribar ajuda, era massa tard per a **1.514 passatgers**.

Troba les 7 diferències a l'orquestra del Titanic!

QUINA SANG FREDA! Mentre el vaixell s'enfonsava, els vuit músics de la banda no van deixar de tocar ni un moment, per mirar que els passatgers no perdessin la calma ni l'esperança. Tots es van ofegar.

ALBERT PINILLA
YOUTH PORTFOLIO

Illustration "Dancing with de universe"
2020

ALBERT PINILLA

YOUTH PORTFOLIO

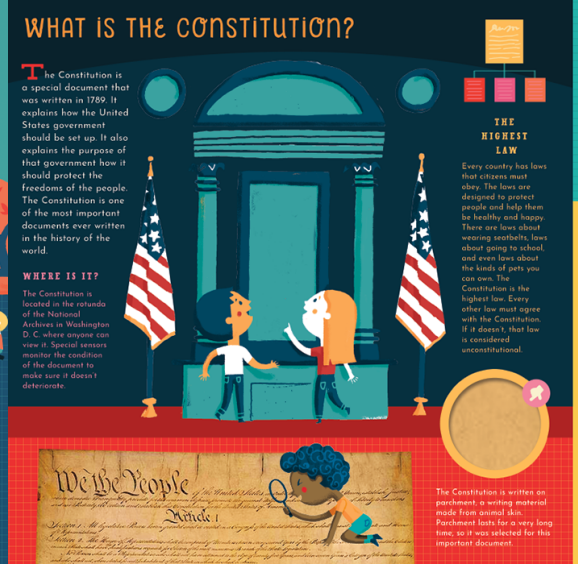

Illustrations for the book "Climate Change: The Choice is Ours" Bushel & Peck Books 2020

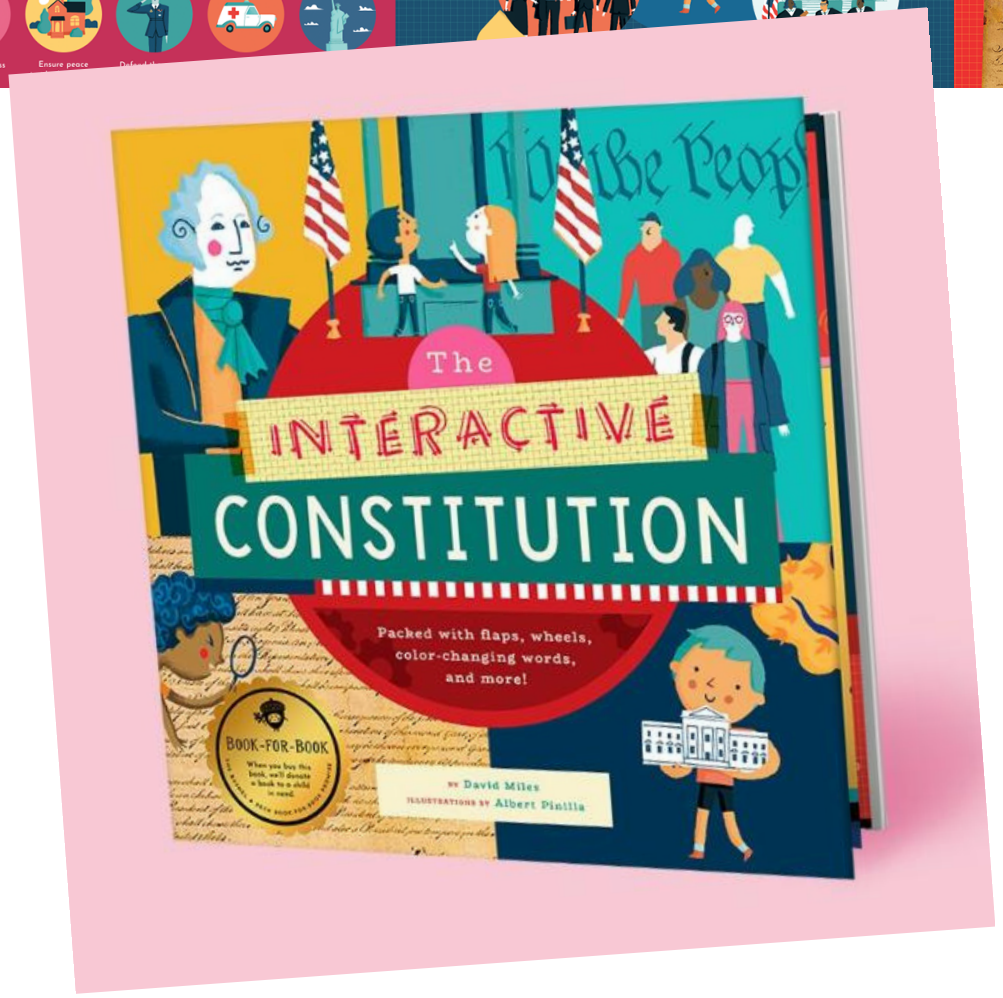
ALBERT PINILLA

YOUTH PORTFOLIO

Illustrations for the book "The Interactive Constitution"
by Bushel & Peck Books
2019

ALBERT PINILLA
YOUTH PORTFOLIO

Illustrations for the book "Stand up to sexting - An open converation for parents & kids" by Bushel & Peck Books 2019

ALBERT PINILLA
YOUTH PORTFOLIO

Oriol Junqueras' book,
Contes des de la presó. By
Ara Llibres editorial.
(L´home de l'eclipsi)
2019

Oriol Junqueras' book,
Contes des de la presó. By
Ara Llibres editorial.
(Carta a en Lluc i la Joana)
2019

Cover illustration for the
newspaper Diari de Sabadell
(Back to school)
2019

Poster for The Library Day for the Ministry of Culture (Spain) 2020

ALBERT PINILLA

YOUTH PORTFOLIO

Illustration for the
magazine Gemenskap &
Påverkan
2020

Illustration for the
magazine Gemenskap &
Påverkan
2020

ALBERT
PINILLA

YOUTH PORTFOLIO

albertpinillacorria@gmail.com
www.albertpinilla.com

ALBERT
PINILLA

YOUTH PORTFOLIO